

»Με τὴν ψυχὴ της ἔφυγε μαζὺ της κ' ἡ ψυχὴ μου,
 »Γιατ' ἡ ψυχὴ της ἦτανε καὶ μένα ἡ δική μου.
 »Μαζὺ της ἐνεκρώθησαν κ' αἰσθήματα καὶ πόθοι,
 »Νεκρὰ αὐτὴ καὶ μετ' αὐτῆς τὸ πᾶν συνενεκρώθη.
 »Νεκρὰ ἡ ἐλπίδα πῶθρεψα μετ' τῆ νεότητά μου,
 »Νεκρὰ καὶ ἡ καρδία μου μεσ' στὰ χρυσὰ ὄνειρά μου.
 »Με τὴν πνοὴ ποῦ ἐξέπνευσεν ἔλα, ἔλα ἐσβύσαν
 »Καὶ πλοῖο ἀνεριμάτιστο στὸ πέλαγος μ' ἀφήσαν.
 »Τώρα ποῦ πάω ; "Οπου ὁ ἄνεμος θελήσει νὰ με φέρη,
 »Ποῦ θὰ σταθῶ ; "Ενας Θεὸς καὶ μοναχὰ τὸ ἔρει.
 »Χωρὶς σκοπὸ κανένανε καὶ σύντροφο κανένα
 »Σὰν κουκουβάγια θὰ γυρνῶ νὰ κλαίω τὰ περασμένα.

Ἔτσι ἐμοιρολόγαγε ὁ νιὸς τὴν πεθαμένη.
 Καὶ ὅταν ἄρχισε ἡ Αὐγὴ ἀπ' τὰ βουνὰ νὰ βγαίνει
 Ἔβαλε μεσ' στὸ φέρετρο τὸ ἐυλιασμένο πτώμα,
 Τὸ ἔθεσε στὸν τάφο του, τὸ σκέπασε μετ' χῶμα
 Καὶ μετ' ποδάρι σφάλερό καὶ λογικὰ χαμένα
 "Ἄγνωστο ὁρῶμο τράβηξε σ' ἄγνωστα μέρη ἕνα.
 Κ' ἡ μάνα του ποῦ ἐμπόδισε τὴν κόρη ν' ἀγαπή
 Καὶ νύφη καλὴ ἔχασε καὶ τὸ παιδί της πάη.
 Τώρα τὴν τρώει ἡ μοναξιά καὶ τὴ σκοτώνει ἡ λύπη
 Καὶ μάτην, μάτην καρτερεὶ τὸ γυιὸ της ὅπου λείπει.
 Κι' ὁ νιὸς ; Λένε πῶς τῶρριξε στὴ μέθη νὰ ξεχάσῃ
 Καὶ ἄλλοι πῶς καλόγηρος ἔγινε σ' ἄγρια δάση.

(21 Αὐγούστου 1887) † ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΜΠΕΝΗ ΨΑΛΤΗΣ

ΣΕ ΜΙΑΝ ἈΜΑΡΤΩΛΗ

Βαθειὰ στὸ μνήμα κρύφτει τὸ κορμί σου,
 στὸν τάφο τόσους π' ἔστειλε σὰ ζουῦσες
 ἐσὺ ποῦ σὲ παλάτια ἑκατοικοῦσες,
 στὸ κρῦο χῶμα τώρα πιά κοιμήσου.

Μεσ' στὸ σκοτάδι τώρα μοναχὴ σου
 πῶς θενὰ κοιμηθῆς, ποῦ δὲ μπορούσες
 πρῶτα νάναπαυτῆς, ἃ δὲν κρατοῦσες
 σφιχτὰ στὴν ἀγκαλιά τὸν ἔραστή σου ;

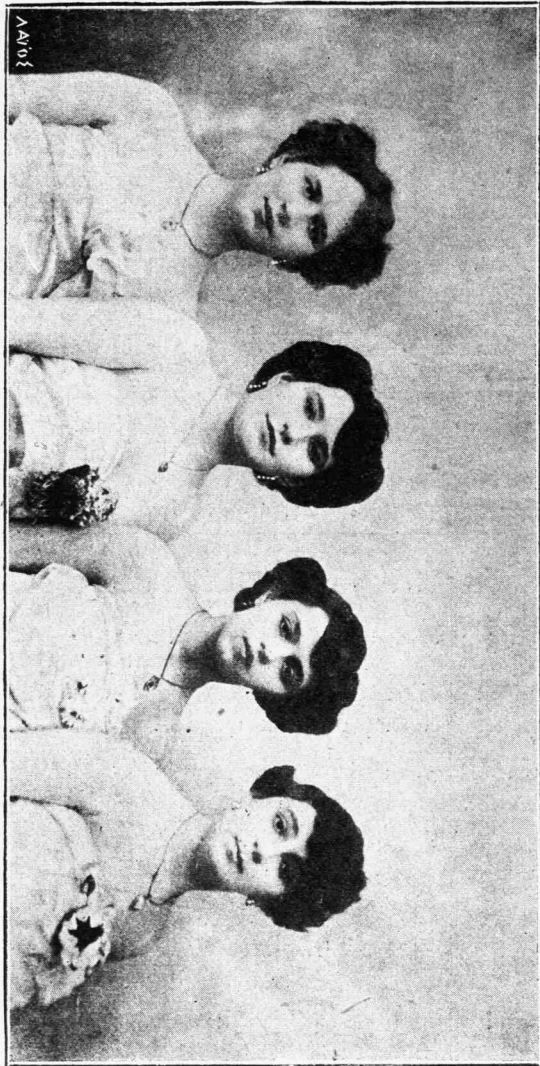
Καὶ ποῦ θὰ βρῆς καθρέφτη κρουσταλένιο,
 στὰ μάγουλα νὰ βάζῃς κοκκινάδι,
 τάχειλι σου νὰ κάνῃς κοραλένιο ;

Δύστυχη ! τώρα πιά μέσ' τὸ σκοτάδι
 θενὰ ἔχῃς τὰ σκουλήκια συντροφιά σου
 μονάχους θαυμαστῆς τῆς ὠμορφιάς σου.

Στὴν ὠμορφιά σου καίγανε λιθάνι
 τόσοι καὶ τόσοι, τάχα τώρα ποῦ 'νε,
 νεκρόλογα στὸν τάφο σου νὰ ποῦνε,
 νὰ φέρουν στὸ νεκρὸ σου ἓνα στεφάνι ;

Καθένας σου λεγε πώς θά πεθάνη
 για ένα φιλι σου· μήτε για να ιδουνε
 τώρα τον τάφο σου θε να στραφουνε·
 άλλοι σαυτήν τὰ θέλγητρα που χάνει.

Φ ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ ΤΗΣ ΖΩΗΣ Φ

Ούτε ένα δάκρυ για δροσιά στο μνήμα,
 κι ούτε κανέννας θρήνος σάν περνούσες·
 νόκλιση ή ζωή σου ένα κρίμα!

Στον τάφο σε συντρόφεψε ή βλαστήμια
 εκείνων, που κατάστρεψες σά ζούσες,
 εκείνων, που τους άφισες συντρίμια...

(Νοέμβρης 1911)

ΚΩΣΤΑΣ ΔΕΛΑΚΟΒΙΑΣ